

sikringspligtens omfang og Danmarks forpligtelser over for stater, der har tiltrådt 1957-konventionen men ikke ansvarskonventionen. I sådanne tilfælde må 1957-konventionens regler, som de er gengivet i sølovens 10. kapitel, gå forud for ansvarskonventionen.

1957-konventionen indeholder ikke bestemmelser om grundlaget for rederens (ejerens) ansvar, således at konventionsstaterne frit vil kunne indføre regler om objektivi ansvar.

Det kan i øvrigt nævnes, at det er hensigten gennem en ændring af 1957-konventionen at undtage olieskader fra at være omfattet af denne konvention. Arbejdet med en revision af konventionen foregår som nævnt i indledningen for tiden i IMCO, men der kan ikke på nuværende tidspunkt siges noget om, hvornår dette arbejde vil være afsluttet.

1957-konventionens begrænsningsfelt jfr. sølovens § 234, vil dog ikke omfatte alle de skader, som ejeren hæfter for efter ansvarskonventionen, jfr. udkastets § 267. Således vil f. eks. udgifter forårsaget af forholdsregler, der tages for at afværge eller begrænse en skade, ikke være omfattet af begrænsningsfeltet i § 234. For sådanne skader, som falder uden for begrænsningsfeltet, vil ejeren af et »1957-skib« fra en stat, der ikke har tiltrådt 1969-konventionen om ansvar for olieskader, være omfattet af de i udkastet fastsatte regler. Dette vil medføre, at ansvaret kan blive større end for et »1969-skib«. En sammenligning med forholdene i dag viser dog, at de nye bestemmelser i udkastet vil give 1957-ejeren en noget bedre stilling, da han efter de gældende regler vil hæfte ubegrænset for de olieskader, som ikke er omfattet af 1957-konventionen.

Sammenstødskonventionen af 1910 er i dag tiltrådt af ca. 50 stater, herunder de fleste europæiske stater. Af ikke europæiske stater med en vis tanktonnage er konventionen tiltrådt af Argentina, Brasilien og Japan, mens hverken Liberia, Panama eller USA har tiltrådt konventionen. Denne konvention indeholder regler om ansvar for skade, som påføres skib eller gods ved skibssammenstød. Rederen (ejeren) er efter konventionen alene ansvarlig for skade på det andet skib eller dets ladning, såfremt der fra hans skibs side har været udvist uagtsomhed. Det vil derfor være i strid med denne konvention, der som nævnt ovenfor er indarbejdet i sølovens 8. kapitel, om man på-

lagde ejeren af et »1910-skib«, jfr. herved sammenstødskonventionens art. 11 og 12, fra en stat, der ikke har tiltrådt ansvarskonventionen, et objektivi ansvar for en skade, der falder ind under 1910-konventionens område. Det vil dog næppe være særlig ofte, at en sådan konflikt kan opstå, idet dette må forudsætte, at olie, der udflyder som følge af sammenstød, medfører forureningsskade på et andet skib eller dets ladning. En sådan situation kan dog tænkes, og i så fald må 1910-konventionens regler gå forud for ansvarskonventionen.

Til § 292.

I denne bestemmelse er indarbejdet forældelsesreglerne fra ansvarskonventionens art. VIII og fondskonventionens art. 6.

Efter *stk. 1* løber der en dobbelt forældelsesfrist, nemlig dels 3 år fra den dag skaden opstod dels 6 år regnet fra tidspunktet for den hændelse, som (senere) forårsagede skaden. 6 års-risten løber fra den dag, da hændelsen indtraf. I de tilfælde, hvor skaden er forårsaget af en række af hændelser, der har samme oprindelse, skal 6 års-risten regnes fra den dag, da den første af disse hændelser indtraf, hvilket kan få betydning, hvor der er mulighed for en efterfølgende skade, f. eks. når et skib synker med olien om bord.

Disse forældelsesregler finder anvendelse dels ved de krav, der er nævnt i udkastets § 267, dels ved krav om erstatning eller refusion fra den internationale erstatningsfond. Det foreslås endvidere at lade disse forældelsesregler finde tilsvarende anvendelse på de tilfælde, hvor det er foreslået at lade udkastets bestemmelser finde anvendelse, nemlig udkastets §§ 282, *stk. 2*, og 283.

Forældelsesfristen afbrydes alene ved sagsanlæg som anført i *stk. 2* og kan ikke suspenderes. Fra denne hovedregel findes dog en enkelt undtagelse, for så vidt angår krav mod den internationale erstatningsfond, hvor en forældelsesfrist også kan afbrydes ved at procestilvarsele fonden i overensstemmelse med udkastets § 280, *stk. 5*.

I *stk. 3* gives der ejeren og hans forsikringsgiver en yderligere frist på 6 måneder, som begynder at løbe den dag, ejeren får kendskab til, at et krav mod ham er rejst i medfør af ansvarskonventionen.